

Δ. Ι. Λοΐζος

Ποιήματα

Ερωτικά & Επαναστατικά
1977-1983

Αθήνα 1998/2003

ISBN 960-91873-2-3

© Δημήτρης Ι. Λοΐζος, 1998, έκδοση σε ιστοσελίδα

© Δημήτρης Ι. Λοΐζος, 2013, επανέκδοση σε ηλεκτρονικό βιβλίο

Στη Δήμητρα

Γιορτή

Κορδέλες ... κορδέλες ... κόκκινες, πράσινες μπλε.
Η μπάντα της πόλης με ένα εμβατήριο... παμ ... παμ ... παμ ...
Τα παιδιά μαζεύουν τα φθινοπωρινά φύλλα.
Οι σημαίες ψηλά, κυματίζουν.
Οι μαζορέτες με τα γυμνά τους πόδια δείχνουν το παράστημά τους.
Κορδέλες ... κορδέλες ... παντού ... και χαρτοπόλεμος.
Η μπάντα ψιθυρίζει ... παμ ... παμ ... παμ ...
και μετά τα ταμπούρλα δυνατά ... ντρρρρμ παμ ... ντρρρρμ παμ ...
Οι μαζορέτες προχωρούν.
Ο κόσμος χειροκροτά.
Τα φύλλα κιτρινίζουν και πέφτουν.
Τα παιδιά τα κάνουν στεφάνια, σα μικροί Διόνυσοι.
Η μπάντα της πόλης ξεμακραίνει ... παμ ... παμ ... παμ ...
Τα παιδιά χάνονται στις αλέες.
Ο δρόμος ερημώνει.
Τα ξερά φύλλα μένουν ακίνητα.

Κεντ, 2 Οκτωβρίου 1982

Ιδεατό

Παίρνουνε τα κρύσταλλα της νύχτας
το γκριζο χρώμα από μια λάμπα
και το μπήζουνε νυστέρι
καθώς ο ήχος μιας σφυρίχτρας
αφήνει στο σκοτάδι μια στάμπα
πάνω στο δεξί μου χέρι.

Το φεγγάρι της Βόρειας Ιρλανδίας

Χάρτινο κι απόψε το φεγγάρι
σαν στου Μπάρμπα Σπύρου ζωγραφιά.
Βγάζουνε τα κράνη οι φαντάροι.
Κάποιος μας μαχαιρώνει την καρδιά.

Λέει πως σκοτώσανε πιο κάτω
δυο μικρά αμούστακα παιδιά.
Το ένα είχε στο χέρι ένα τσιγάρο.
Τα άλλο είχε κλέψει δυο γλυκά.

Κι ανάψαμε φωτιά.
Στα χείλη μας αιώνια παγωνιά.
Στις φλόγες που μας φώτιζαν αδρά,
σε είδα να κλαις.

Σου χαϊδεύω τα μαλλιά
και γέρνεις πάνω στον ώμο μου απαλά.
Τα μάτια σου σφουγγίζω και σιγά,
"μη κλαις" σου ψιθυρίζω.

Πέσαμε βαριά να κοιμηθούμε.
Ποιος ύπνος όμως τάχα να μας πάρει.
Καρφιά έχει το κρεβάτι και γυρνούμε
μια από δω και μια από 'κει στο μαξιλάρι.

Λένε πως σκοτώσανε πιο κάτω
δυο μικρά αμούστακα παιδιά.
Το ένα είχε στο χέρι ένα τσιγάρο.
Τα άλλο είχε κλέψει δυο γλυκά.

Σκοτάδι

Έκλεισα τον ήλιο στο πηγάδι
έβαλα το σκέπασμα
σκοτάδι
κι έσβησα το φως.

Πολιτικοί Κρατούμενοι

Μια ασέληνη νύχτα
τα καμιόνια σταματήσανε στην πόρτα μας.
Μας έριξαν με τις πυτζάμες στην καρότσα.
Ξερά τα χέρια, παγωμένα τα χνώτα μας,
πονούσαν τα πόδια ως τα κότσια.

Τα γήπεδα περίμεναν.
Κοιμηθήκαμε πάνω στο χορτάρι
με συντροφιά τον νεαρό με την κιθάρα.
Τον πήραν το πρωί με άγριο στειλιάρι
και του έσπασαν τα δάχτυλα με μπάρα.

Γέμισε η νύχτα από κραυγές,
οι γυναίκες στα κατώφλια κλαίνε.
Γέμισε η νύχτα από φωνές,
πουθενά για που μας παν δεν λένε.

Οι φυλακές μας δέχτηκαν.
Στοιβαχτήκαμε ο ένας πάνω στον άλλο
με ένα ξύλινο κρεβάτι και μια κουβέρτα.
Πόσοι θα ζούσαν για να δουν πάλι τον κάβο;
Του γυρισμού τη μέρα... μέτρα.

Η Μάνα του Νεκρού Παλικαριού

Ο τάφος σου υγρός, γεμάτος φύλλα
και ο σταυρός γυρτός πάνω στο μνήμα.
Τα χέρια τρέμουν, λυγούν τα πόδια, ένας ανθός στο ματωμένο χώμα.
Σβησμένο το όνομα πάνω στην πλάκα.
Κάποιος μια λόγχη εκεί έχει καρφώσει
που μου τρυπά, μου αιμορραγεί τα σπλάχνα
και την καρδιά μου, γιε μου, την σταυρώνει.

Τα δάκρυα θα γίνουνε ποτάμι,
οι θρήνοι μου κραυγές σ' όλο τον κόσμο.
Ας ήταν να ερχόμουνα στον Άδη
να σ' έβλεπα μικρέ μου, γιε μου, φως μου.

Η Επιστροφή του Ορέστη

Στο φως μισοφέγγαρου στεφανωμένου μ' άστρα,
η σκιά σου Ορέστη στις κυκλώπειες Μυκίνες,
στις πέτρες συνθλίβεται από αόρατα χέρια.

Η μυρωδιά των πτωμάτων απ' ολάνοιχτους τάφους,
άσβηστη αφήνει την μνήμη του φόνου. Ω! Ερινύες!
Κι εκδίκηση παίρνει για παλιούς ξεχασμένους θανάτους.

Από τοίχο σε τοίχο, από πέτρα σε πέτρα,
με προφύλαξη φτάνεις Ορέστη στην πύλη.
Τα λιοντάρια βρυχούνται, η πόρτα ανοίγει,
τις ατέλειωτες μνήμες σου μέτρα.

«Ερημιά... Οι φρουροί μας πού πήγαν;
Μήπως αρρώστια θεϊκή έχει πέσει;»
Φέρτε κρασί τα χέρια να πλύνει,
αυτός που οι θεοί τιμωρό ορίσαν.

18 Ιουνίου 1980

Αγάπη

Αγάπη της καρδιά σου το όνομα
Αγάπη της φωνή σου ο ήχος
Αγάπη το κάθε σου φιλί
Αγάπη και το χάδι, δείλι.

Τα φιλιά

Σηκώνεις τα πιάτα, τα ποτήρια, τα φιλιά
όλα στην πήλινη λεκάνη να πλυθούνε.

Η στάμνα

Βρέχαμε με θάλασσα τον ήλιο
κι άδειασε η στάμνα στη γωνιά.

Σε Ρυθμό 4/4

Πέφτεις σα μικρή σταγόνα βροχής στο φύλλο της ζωής μου,
κυλάς πάνω στο νεύρο και διεγείρεις το κορμί μου,
τα μαλλιά σου μυρίζουν άνθη λεμονιάς,
η καμπύλη στο στήθος σου γεμίζει φιλιά.

15 Νοεμβρίου 1981

Σ' αγαπ...

Ξέχασες τη μορφή σου στον καθρέφτη του χωλ
το κασκόλ σου στην κρεμάστρα
το μπορντό σου πουλόβερ στο κρεβάτι
την ηχώ της φωνή σου: σ' αγαπ...

Στο μαξιλάρι που κέντησες, πάνω στο κρεβάτι
στο αφημένο στυλό πάνω στο χαρτί
με τη μύτη του σε μια λέξη: σ' αγαπ...

Στο άρωμά σου αφημένο στη γωνιά της κουβέρτας
στα παλιά προγράμματα των θεάτρων
στις γραμμένες σελίδες με μία λέξη: σ' αγαπ...

Οι φωτογραφίες σου ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου μου.
Η απαλή σου φωνή στον τηλεφωνητή.
Τα ίχνη του φιλιού σου στα χείλη μου.
Τα δάχτυλά σου στη σάρκα μου: σ' αγαπ...

8 Μαΐου 1982

Το όνομά σου

Τις νύχτες που φυσάει βοριάς
τα τραίνα σφυρίζουν το όνομά σου
σε τρεις κοφτές σύντομες νότες.

Τις νύχτες που η βροχή δέρνει την ασφαλτο
γυρίζω και σε φιλώ στο στόμα
με τρία μικρά σύντομα φιλιά.

11 Μαΐου 1982 και Ιανουάριος 1981

Εσύ

Μια βροχή
που οι στάλες της πεθαίνουν το πρωί
πριν βγει ο ήλιος για να πει
καλημέρα

22 Ιουλίου 1977

Όταν Έφυγες

Έφυγες μέσα στη βροχή
που χτυπούσε δυνατή
στο πλακόστρωτο του δρόμου.
Πήρες μαζί σου την καρδιά μου
βούλιαξες όλα τα όνειρά μου
με το πέρασμα του χρόνου.

Κι έμεινα μόνη μου στην πόρτα
κάτω από τα δειλά τα φώτα
να φωνάζω δυνατά.
Μα χανόταν η φωνή μου
και βρεχόταν το κορμί μου
καθώς έφευγες μακριά.

Γύρισα στο σπίτι μόνη
το φεγγάρι με μαλώνει.
«Μην του φέρθηκα σκληρά;»
«Ξέχασες τα όνειρά μας
όταν έμενες κοντά μας
και κρατούσες συντροφιά;»

Κρυφές Επιθυμίες Ποιτών της Παρακμής

Γιατί ο Γκιγιόμ κρυφοκοιτάζει;
Γιατί ο Ρεμπώ μας ευλογεί;
Γιατί ο Ρίλκε τραγουδάει;
Γιατί ο Βερλαίν πυροβολεί;

19 Ιανουαρίου 1982

Φθινόπωρο 1982

Τα φύλλα σέρνουν τα ξερά κορμιά τους στην άσφαλτο.
Έρμια του ανέμου τρίζουν σε κάθε φύσημα.
Στο Κεντ το χορτάρι γέμισε καφέ κηλίδες.
Η φωνή του ανέμου συλλαβίζει το όνομά σου.
Παίρνει φωνή από την σκέψη μου: σ' αγαπώ.
Ψιθυρίζει ανάμεσα στα φυλλώματα: Φθινόπωρο 1982.

Θαλασσινό του Νοέμβρη

Κρεσέντο το κύμα στην άμμο.
Το καφενείο "Η Αίγλη" έρημο.
Μια καρέκλα ξύλινη,
η τουρίστρια καθισμένη,
ο ήλιος ζεσταίνει το πρόσωπό της στην παγωνιά.

Ηλιογραμμές στην διάφανη αμμουδιά.
Καθρεφτισμένο το πρόσωπό σου, γελά.
Αναποδογυρισμένες οι καρέκλες στην άκρη
(η βροχή δεν θα τις πιάνει).

Η τουρίστρια με την Tribune, χάθηκε.
Η ξύλινη καρέκλα, άδεια.
"Η Αίγλη" καταρρέει τον Νοέμβρη.

22 Νοεμβρίου 1980

Τα Χριστούγεννα του Αλήτη

Ο αλήτης μέσα στο δρόμο περπατάει,
μα μπουκάλα έχει και παραπατάει.
Τους ανθρώπους που περνάνε τους σκουντάει,
τις ψηλές κολόνες πιάνει και βαστάει.

Τριγυρίζει μεσ' στην πόλη και στα φώτα
και κρασί βρωμάνε γύρω του τα χνώτα.
Ένα τρίγωνο αφήνει κάπου καμιά νότα
και θυμάται τι είναι τώρα τι ήταν πρώτα.

Και κοιτάει τους ανθρώπους που περνάνε
και με δώρα φορτωμένοι προχωράνε,
να τα δώσουνε σ' αυτούς που αγαπάνε,
να τους δούνε μ' ευτυχία να γελάνε.

Και ο αλήτης στις βιτρίνες στυλωμένος,
να θυμάται αρχίζει... κάποτε ήταν ευτυχισμένος.
Την γυναίκα και τον γιο του, πάει τώρα χαμένος.
Έξι χρόνια πριν του είπαν: "σκοτωμένος".

Την μπουκάλα του σηκώνει και όλο πίνει
και το βλέμμα του στον ουρανό το στήνει.
Σαν μια λάμπει αυτό τ' αστέρι να ξεχύνει.
Ναι! Το φως του σε μια φάτνη όλο το δίνει.

Και ο αλήτης σαν τρελός χοροπηδάει.
"Καλά Χριστούγεννα", φωνάζει και γελάει.
Μεθυσμένος καθώς είναι, να! Γλιστράει.
Ένα αυτοκίνητο που τρέχει τον χτυπάει.

Ο αλήτης με το στόμα του ανοιχτό,
χτυπημένος εκεί, είναι θέαμα φριχτό.
Μια γυναίκα κλαίει. Το κλάμα της πνιχτό.
Και το αίμα ξεραμένο, γύρω, πηχτό.

Δεν θα είναι πια μονάχος ο αλήτης.
Συντροφιά θα έχει τώρα η προσευχή της.
Η καδένα που του χάρισε, δική της.
Θα την δώσει τώρα στον γιο της ο αλήτης.

Χριστούγεννα 1978

Η Μυρτώ

Φορούσε κάθε μέρα ένα φόρεμα οπάλ,
με αχνοδιάφαντες χιλιάδες μαργαρίτες.
Είχε πάντα ένα μπηχτράκι στα μαλλιά
και η φωνή της ήταν σιγανή σαν τους σπουργίτες.

Το παλτό της τής ερχότανε μεγάλο
κι ήταν τριμμένο στους αγκώνες, στα μανίκια.
Το χειμώνα έβαζε τα πέτα το ένα πάνω στο άλλο
αλλά ξύλιαζαν τα κάτασπρά της χέρια.

Έμενε μόνη σε ένα σπίτι στα Πατήσια.
Μια φορά μονάχα μ' άφησε να μπω.
Όταν φιλιόμασταν μου έλεγε στα ίσια:
"Εγώ δεν ξέρω τι θα πει να σ' αγαπώ".

Πανσέληνος

Βάζω το ραδιόφωνο δυνατά
να μην ακούω τους χτύπους της καρδιάς μου.

Η κοπέλα στο αντικρινό διαμέρισμα γδύνεται.
Πέταξε την φούστα της στο κρεβάτι.
Τεντώνει τα μικρά της στήθη στον καθρέφτη.

Στριγκλιές ...!
Τα φρένα των αυτοκινήτων στο δρόμο.

Βλέπω τη σκιά της στο τζάμι.
Νομίζει πως δεν τη βλέπει κανείς.

Τα γύρω φώτα σβήνουν ένα ένα.
Μαζί με τη νύχτα έπεσε ψύχρα.

Τυλίχθηκε σε μια άσπρη ρόμπα.
Πηγαίνει ... έρχεται ... ξεβάφεται ...

Τα φανάρια των αυτοκινήτων ματώνουν το δρόμο.
Το ραδιόφωνο παίζει λατινοαμερικάνικους ρυθμούς.

Πού πήγε διάβολε δεν τη βλέπω ...
Hard rock ... Το χρειάζομαι απόψε.

Οι εξατμίσεις αγνίζουν στην παγωνιά.

Beatles και Close your eyes and I'll kiss you.
Τι κρίμα ! Απόψε δεν έχει φεγγάρι.
I can't get no satisfaction.

28 Σεπτεμβρίου 1983

Νύχτα Αστροφεγγιάς

Τα φώτα χαμήλωσαν,
μα η αστροφεγγιά οδηγεί τα βήματά μου στη νύχτα.
Μια και μόνο λέξη: "Καληνύχτα".
Του αγιόκλημα μόνη μνήμη, η ευωδιά.

26 Απριλίου 1980